

I alle Afgørelsen til Udenrigsministerens fuldstændig fri Skøn, saa behøver Lovgivningsmagten heller ikke at opstille Kendemærker og Skelnemærker om, i hvilke Tilfælde det skal tilstedes, og i hvilke Tilfælde det ikke skal tilstedes danske Konsuler at foretage Vielser. Og naar man kan give den danske Konsul i Sina eller Siam denne Myndighed til at vie en dansk Undersaet med en Person af en anden Nationalitet, hvad er der saa i Vejen for at give en dansk Generalkonsul eller en dansk Konsul i England, Frankrig eller Tyskland samme Ret. Jeg vil ogsaa sige, at disse danske Konsuler i oversøiske Lande ere i Reglen slet ikke danske, de ere ikke kendte med danske Forhold og ville have vanskeligt ved at forstaa at rette sig efter de Instruxer, som Udenrigsministeren skal give dem, hvorimod Konsulerne i saadanne Lande, som jeg just nævnte, i Reglen ere danske Undersaetter, der ere meget godt kendte med danske Forhold, og derfor utvivlsomt ville kunne lyse de Ordre, de faa her hjemme fra. Det kan ikke indvendes, at det vil være krænkende for det paagældende Land, at de danske Konsuler faa denne Bemyndigelse, thi Udenrigsministeren har jo selv ment, at den skulde gives i Spanien og Portugal f. Eks., og kan det sse i disse Lande uden at krænte dem, saa kan det vel ogsaa gøres i England og Frankrig — vi faa vel ingen Krig for det. Der vilde ogsaa være noget underligt i, at saaledes visse danske Konsuler skulde have denne Myndighed og andre ikke. Der kan tænkes, at man i et af to Nabolande vilde lade Konsulerne have denne Myndighed og i et andet ikke; jeg vil f. Eks. sige i Forindien, hvor der gælder engelsk Ret, der vilde man formentlig ikke give denne Myndighed; i Bagindien, Siam, Anam osv. vilde man give den. Det kan let føre til, at danske Undersaetter, der ville vies paa denne Maade, maa rejse fra Kalkutta til Bangkok for at blive viede. Eller f. Eks. i de forenede Stater i Nord-Amerika: i Louisiana vil man ikke give denne Ret; men derimod i Mexiko, som nok er et katolsk Land, skal den danske Konsul have denne Ret, og saa skulde vedkommende altsaa have den Ueflighed at begibe sig f. Eks. fra New-Orleans til Mexiko for Vielsens Skyld. I ethvert Tilfælde tror jeg ikke, det gaar an, at denne forfælske Behandling af Konsulerne, uden nogen som helst Vejledning, uden nogen som helst Regel i Lovene, bliver lagt i Udenrigsministerens Haand.

Saa er der et andet Punkt i Lovene, som har principiel Betydning, og som jeg skal tillade mig at dvæle lidt ved, idet jeg her ved denne 1ste Behandling ikke skal kom-

me ind paa Enkelthederne; det er Spørgsmaalet om, hvilke Love de danske Konsuler, som faa denne Myndighed, skulle tage Hensyn til; paa dette Punkt opstaar i og for sig store Vanskeligheder; men jeg tror, at den højtærede Minister i Udfæstet har forøget Vanskelighederne uden Grund. Der er naturligtvis først og fremmest de danske Love at tage Hensyn til; det er jo rimeligt, da det Ægtefæls, her er Tale om, er et Ægtefæls, der skal gælde, hvor dansk Lov gælder, og som i øvrigt ikke gælder andre Steder — dette siges udtrykkelig i Motiverne og i § 9. Der garanteres aldeles ikke, at Ægtefælsbet vil blive respekteret noget andet Sted end der, hvor dansk Lov gælder; principielt maa altsaa naturligtvis den danske Lov være den vigtigste for dette Ægtefæls, og til den maa derfor naturligtvis tages Hensyn; men i disse Tilfælde maa et andet Lands Love komme i Betragtning, navnlig fordi der ikke her er Tale om Ægtefæls Indgaaelse alene mellem Danske — hvad enten de ere danske Undersaetter eller Danske i Almindelighed — men fordi det her ogsaa drejer sig om Ægtefæls mellem Danske og Personer af anden Nationalitet, og i disse Tilfælde vil der være at tage Hensyn til de Love, der gælde i den anden Persons Hjemland, det Land, som han eller hun oprindeligt ifølge sin Afstamning tilhører. Det har jo ogsaa Lovudskæftet flaaet fast. Med Hensyn til Aldersbetingelsen forekommer det mig imidlertid meget tvivlsomt, om det er rigtigt, at der skal tages Hensyn til vedkommendes Hjemlands Love. Naar f. Eks. en fransk Kvinde har forladt Frankrig i en ung Alder, maaste har været gift eller maaste har opholdt sig i længere Tid i en asiatisk Stat, vilde det dog være mærkeligt, at der med Hensyn til Aldersbetingelsen skulde tages Hensyn til, hvad der gælder i Frankrig, og ikke til det Lands Love, af hvilket hun maaste er bleven Undersaet, eller hvor hun dog er bleven bosiddende. Ogsaa Motiverne erkende jo, at dette Punkt er noget tvivlsomt, og jeg tror, at der er Anledning til at tage det under Overvejelse. — Der opstaar ogsaa store Vanskeligheder ved Spørgsmaalet om, hvilket Lands Love der skal komme til Anvendelse ved Skilsmisssæftten. Er det Lovene i den paagældendes Hjemland, den paagældendes Domicil, nuværende Opholdssted eller Lovene i det Land, hvor Ægtefælsbet er foretaget, eller hvor den Skilsmisssen begrundende Handling er sset? Imidlertid erkender jeg, at der kan være Tilfælde, hvor der maa tages Hensyn til den anden Persons Hjemlands Love. Men se vi dernæst paa § 5 c, bestemmes